

»Očka, moj očka!« je zdajci glasno zaklical in pohitel velikemu angelu v naročje.

»Petrček, sinček moj!« je dahnil oče, ga čvrsto privil na srce in vroče poljubil na čelo.

»Očka,« je ves blažen jecljal Petrček in široko odprl oči.

Toda kaj je to? ... Očeta, Jezuščka, rajске delavnice naenkrat ni bilo več. Nad seboj je ugledal smehljajoči se mamin obraz.

»Civ, civ, dobro jutro zaspanček!« ga je pozdravljala drobna sinička in zaupno priskakljala k njemu. Skoz nizka okna je prijazno sijalo božično sonce in kakor blagoslov razlilo svoje žarke po skromni izbici.

Mausser Karel

Moja prva polnočnica

Ilustriral Fr. Uršič

Od cerkve sem se je naenkrat odtrgalo pritrkavanje.

Spomnim se, kako sem moledoval in prosil zdaj dedka, ki je žulil pipico za zapečkom, zdaj starejšega brata, ki se je sukalo okoli jaslie, zdaj spet očeta, ki je še pozno zvečer brkljal po hlevu. Toda nihče se me ni usmilil. Nazadnje sem šel k materi, dasi me je bila že prejšnji večer odpravila, češ da bom zmrznil, še preden bom prišel do cerkve.

S solznimi očmi sem jo vlekel za roke in krilo, a vse zastonj. Ni se dala preprositi. Šele ko sem zaihtel prav na glas, se je starejši brat potegnul zame. Najprvo je malo zahrkal, kar se je meni zdelo na moč sumljivo, nato pa se je mati takoj vdala.

»Boš pa šel, pustež. Saj ne nehaš prej. Toda naprej ti povem, da se mi nikar ne emeri v cerkvi, če te bo zeblo. Ura je šele devet. Do enajstih boš legel, takrat te bom pa poklicala.«

Odpeljala me je v čumnato. Meni se je silno čudno zdelo, da bi bila ura šele devet, ko sem se vendar ves večer tako mučil, da me ni zmagal zaspanec. Toda vse moje ugovarjanje ni nič pomagalo.

»Pa da me boste poklicali,« sem se krčevito branil materinih rok, ki so me začele razpravljati. Znova sem se začel emeriti in še danes se čudim, da me mati ni udarila.

»Presneti otrok ti, kakšen je,« se je jezila. »Pa napravljen lezi!«

»Pa da ne boste pozabili,« sem zaklical za njo, ko je že precej huda zaloputnila vrata.

Meni se je zdelo vse to nekam sumljivo. Kar sapo sem zadrževal in prisluškoval.

»Saj bo zaspal,« je godel starejši brat. »Zaspanec ga je mučil, zato je pa tako sitnari. Zakaj pa ga že prej niste spravili spat?«

»Ko pa hoče povsod bití,« me je že skoraj nežno zagovarjala mati. Morda jo je ganila moja trdovratnost.

»Časa imamo še precej,« je zabrundal od nekod očetov glas. »Do enajstih bo pa že zaspal.«

Tako so se menili sem in tja. Jaz sem sedel na postelji, zavit v odejo, in drobno vlekel na ušesa. Sedaj sem vedel, da so me hoteli prevariti. Jezica me je popadla, skobacal sem se s postelje in sedel kar na tla, z glavo naslonjen na posteljno stranico. Bal sem se namreč, da bi v postelji zaspal.

Vendar se me je tudi na tleh začel lotevati spanec. Govorjenje, ki je prihajalo iz hiše, se mi je zazdelo kakor prijetno brundanje. Zaspal sem. Ne vem ravno koliko časa, toda tega se pa še dobro spominjam, kako sem se nenadoma prebudil in splašeno prisluhnil.

Starejši brat je na tihem pel božično pesem, dedek za zapečkom je pokašljeval, mati pa je nekaj iskala po omari, tako sem slutil iz šumenja.

Od cerkve sem je pljusnilo pritrkavanje in začul sem očetov glas: »Pa pojdimo!«

Že so bili v veži in brez mene. Kakor brezumen sem se zagnal proti vratom in sam ne vem, kar padel sem na sredo hiše. Nato sem se spustil v jok in se drl tako nazarensko, da je mati vsa preplašena pritekla nazaj. Čutil sem, da bom z jokom še največ opravil.

»Že tako smo pozni,« me je hitela mati napravljati. »Ti ihta ti otroška! Vsaj tiho bodi,« je rekla, ko mi je obrisala solze z dlanjo.

Že se mi je razvedril obraz. Ko sem bil toplo zavit, sva se poslovila od dedka. V veži pa me je pobožala po obrazu:

»Ti revček ti, čisto smo pozabili nate.«

Jaz pa sem že na vse pozabil, na jok in sedenje in sem kakor omamljen prisluškoval pritrkavanju ter zrl draguljasto odejo, ki jo je srebrila mesečina. Kmalu smo zagledali pred seboj lepo razsvetljeno cerkev. In ko

smo stopili v božji hram, se mi je kar zameglilo pred očmi od same lepote.

To pa moram še povedati ob koncu. V cerkvi, kjer sem sedel poleg matere, sem zaspal. Nazaj grede pa me je moral oče na koncu poti še nesti, ker me je strahovito zeblo in sem se v zaspanosti kar opotekal.

Doma sem molče izginil v kamričo in takoj zaspal. V spanju pa so mi neprestano brneli v ušesih ubrani glasovi orgel. V čudovitih barvah se je razsvetlilo vse okrog mene in v tej nebeški mavrici sem zagledal Detece, ki mi je o Njem že pripovedovala mamica. Prijazno se mi je smehljalo in jaz sem stegoval ročice, da bi pobožal božje Dete. A bilo je predaleč...

Spomin na ta božični večer me navda vselej z nepopisno blaženostjo.

